

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Halmos R. Ügyvédi Iroda (3300 Eger, Telekessy u. 1. szám, ügyintéző: dr. Halmos R. Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek a Pivarnyikné dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda (1073 Budapest, Erzsébet krt. 58. III/20. szám, ügyintéző: Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd) által képviselt alperes ellen 36.862.923 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2010. február 10-én kelt 15.G.40.098/2009/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 (Háromszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fejér Megyei Bíróság a 2004. augusztus 19-én kelt 7.Fpk.07-04-000277/4. számú végzésével megállapította a felperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. Az alperes, aki a felperes ügyvezetője és egyik tagja, a végzés ellen fellebbezéssel élt, azonban azt a Fejér Megyei Bíróság elutasította. A fizetéseképtelenséget megállapító határozat 2004. október 6-án jogerőre emelkedett, amely tényről az alperes 2004. december 21-én értesült.

A felperes kijelölt felszámolója, a R. Kft. 2005. február 7-én hívta fel az alperest a cég iratainak átadására. A felszámoló az iratok áttanulmányozása után a 2004. október havi pénztárjelentés adataiból kiindulva azt állapította meg, hogy a felperes

38.108.884 forint pénzkészlettel rendelkezett, ebből kifizetett 1.245.961 forintot, így a zárókészlet 36.862.923 forint volt. Az alperes ezt követően is, a felszámoló értesítéséig, működtette a céget, bevételei keletkeztek, illetőleg kifizetéseket teljesített több vállalkozás részére, így a pénztárban 2005. január 31-én 57.916 forint volt.

A felszámoló a hitelező jogtalan előnyben részesítésének gyanúja miatt feljelentést tett az alperessel szemben. A Fejér Megyei Rendőrkapitányság 07000-19/2006. bü. szám alatt hozott határozatával a nyomozást megszüntette. A határozat indokolása szerint az alperes abban a tudatban teljesített kifizetéseket különböző vállalkozások felé, hogy a fizetéseképtelenséget megállapító végzés nem jogerős, a felszámolás nem indult meg és az eljárást kezdeményező hitelezővel még meg tud állapodni. Szándékos magatartás hiányában a bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható.

A felperes fizetési meghagyással, majd keresettel 36.862.923 forint pénztári készlet és annak 2004. november 21-től számított késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének jogcímeiként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 34. §-át jelölte meg. Előadta, hogy a felszámolás kezdő időpontjától, 2004. október 6-tól az alperes jogosulatlanul kezelte a felperes vagyonát, ugyanis a felszámolás időpontjától a felperes vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot kizárólag a felszámoló tehetett. Az alperes köteles elszámolni a felszámolás kezdő időpontjában meglévő pénzkészlettel. A felperes nem vitatta a kifizetések összegét és azok címzettjeit. A kereseti kérelem jogcímeiként megjelölte a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 29. § (1) bekezdését is, és az alperest a vezető tisztségviselőkre vonatkozó rendelkezések alapján kártérítés fizetésére kérte kötelezni. A felperes a késedelmi kamat kezdő időpontját a felszámolás kezdő időpontja utáni 45 nap figyelembevételével jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint jóhiszeműen járt el a cég működtetése során. Előadta, hogy a felszámoló csak 2005 februárjában hívta fel őt a cégiratok átadására, amelynek eleget tett. Kijelentette, hogy a felhívásig abban a tudatban volt, hogy a társaság nem fizetéseképtelen. A szerződéses kötelezettségeinek tett eleget és az esedékessé vált vállalkozói díjakat fizette ki. Vitatta a kártérítési felelősségét, a kereseti kérelem jogalapját és összegszerűségét is. Hivatkozott a nyomozóhatósági határozatban foglaltakra.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. október 13-án kelt 15.G.40.116/2007/18. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.862.923 forint tőkét és ezen összeg 2004. november 21. napjától a kifizetésig számított késedelmi kamatait, valamint 120.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltséget és az államnak külön felhívásra 900.000 forint feljegyzett illetéket.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. június 2-án kelt 13.Gf.40.176/2009/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú eljárás költségét a peres feleknél 120.000 - 120.000 forintban, valamint az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 forint fellebbezési illetékben állapította meg.

A felperes az újabb eljárás során változatlanul fenntartotta a kereseti kérelmét. Megismételte, hogy az alperes jogellenesen teljesített kifizetéseket a cég vagyonából. Csatolta az I. 21 Kft. felszámolójának nyilatkozatát annak igazolására, hogy az alperes által e gazdálkodó szervezet részére kifizetett összeg visszafizetésére nincs esély.

Az alperes az újabb eljárásban továbbra is a kereset elutasítását kérte. A korábbi eljárásban előadottakon kívül hivatkozott arra is, hogy a felperes nem tett meg mindent a kintlévőségek behajtása érdekében.

A Fejér Megyei Bíróság a 2010. február 10-én kelt 15.G.40.098/2009/11. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 720.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú végzésével kijavította az ítéletnek az illetékfizetésre vonatkozó rendelkezését, így az ítélet rendelkezése szerint a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra 1.800.000 forint feljegyzett illetéket.

Az elsőfokú bíróság a határozatát azzal indokolta, hogy a felperesnek a Cstv. 34. §-ára alapított kereseti kérelme megalapozatlan. A vagyon feletti rendelkezés jogosultság valóban átszállt a felszámolóra, így az alperes jogellenes magatartása megállapítható volt, azonban ebből önmagában nem következik az alperes fizetési kötelezettsége. Az alperes magatartásának értékelése nem vonható össze azon hitelezőkével, akik a felszámolás elrendelését követően kifizetésben részesültek. Erre vonatkozóan több iránymutató döntést jelölt meg az elsőfokú bíróság (EBH2003. 961, EBH2007. 1614, BH2004. 469., BDT2006. 1370). Az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy a felszámolás elrendelését követő időponttól még jóhiszemű eljárás keretében sincs lehetősége a hitelezőnek pénzt átvennie az adós társaságtól. Az adós hitelezői a felszámolás kezdő időpontjától kizárólag a felszámolási eljárás szabályai szerint juthatnak kielégítéshez. A felszámoló feladata lett volna a jogtalan kifizetésben részesült hitelezőktől visszakövetelni az alperes által kifizetett összegeket. Az I. 21 Kft. felszámolójának nyilatkozatából sem állapítható meg, hogy a cégnek volt-e vagyona, ezt a felperesnek kellett volna tisztáznia és a felperes feladata lett volna a többi beazonosítható kifizetésben részesült társasággal szemben a felperes követelésének az érvényesítése. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes a Gt. 29. § (1) bekezdése alapján is előterjesztette a kereseti kérelmét. Ezzel összefüggésben a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a felperesnek kellett volna bizonyítania az alperes vétkes, felróható magatartását és az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett kárt is. A felperesnek az alperes károkozó magatartására további bizonyítási indítványa nem

volt, ezért az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján minősítette az alperes magatartását. Az alperes a felszámolást elrendelő végzéssel szemben fellebbezéssel élt, a hitelező felé magánszemélyként készfizető kezességet is vállalt. Az alperes a fellebbezése elutasításáról való értesülésig úgy működtette a céget, hogy a felszámolás elkerülhető és arról nem volt tudomása, hogy már nem jogosult intézkedni a társaság ügyeiben. A csatolt dokumentumokból megállapíthatóan a felszámolás kezdő időpontját követő kifizetések valós gazdasági eseményhez kapcsolódtak, azok lejárt, esedékes követeléseket egyenlítették ki. Az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges vétkes kötelezettségszegés nem volt, és nem állapítható meg a felperest ért kár sem, mert a Ptk. 339. §-a szerinti vagyoni hátrány a kifizetésekkel nem következett be, a felperesi cég alvállalkozók munkáját vette igénybe, akik különböző szolgáltatásokat nyújtottak. Az a tény, hogy a felszámolás keretein belül érvényesíthették volna a követeléseiket, még nem jelenti azt, hogy ezzel a társaságot kár érte. Az elsőfokú bíróság a jogalap hiánya miatt nem vizsgálta a kereseti kérelem összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az első- és másodfokú eljárásban feljegyzett illeték viseléséről, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes javára ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelynek összegét a kifejtett munka mennyiségére, a tárgyalások számára tekintettel mérlegeléssel 600.000 forint + áfa összegben állapította meg.

A végzés ellen a felperes nyújtott be fellebbezést 12. sorszám alatt, amelyben annak megváltoztatását és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte, a teljes perköltség megfizetésére való kötelezése mellett. A felperes ismételten hivatkozott a Cstv. 34. §-ára, a Ptk. 339. §-ára és arra, hogy az alperes az alvállalkozókat jogtalanul fizette ki. Álláspontja szerint amennyiben ez nem történt volna meg, a pénzeszközök a felperes pénztárában maradtak volna. A felszámoló intézkedéseket tett a jogtalanul kifizetett összegeket visszakövetelésére, ennek igazolására csatolta az Interbau 21 Kft. felszámolójának igazolását. Előadta azt is, hogy adatok hiányában az alperes által megjelölt további kifizetések címzettjeivel szemben szintén lehetetlen az igényérvényesítés. Véleménye szerint az alperes marasztalása indokolt, mivel jogellenesen, felróható módon kifizetéseket eszközölt a társaság vagyonából és ezzel a társaságnak kárt okozott.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében lényegében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a felperes a kereseti kérelmét és nyilatkozatait változatlanul tartotta fenn, a keresetének pontosítása, a kár keletkezésének, összecszerűségének és az alperes magatartásával való okozati összefüggésnek a bizonyítása a felperes részéről elmaradt. Kijelentette, hogy jóhiszeműen törlesztette a felperes fennálló tartozásait, és a felperes a hitelezőktől követelheti vissza a jogalap nélküli kifizetéseket.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Cstv. 34. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontjában megszűnnek a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai, a (2) bekezdés szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet.

Az elsőfokú bíróság által is megjelölt eseti döntésekben kifejeződő következetes bírói gyakorlat szerint, ha a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet vezetője kifizetéseket teljesített, akkor megvalósulhat a Ptk. 361. §-ában szabályozott jogalap nélküli gazdagodás, azonban a jogellenesen felvett összegeket a jogalap nélkül vagyoni előnyhöz jutó személyektől lehet visszakövetelni.

A régi Gt. 29. § (1) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok, a társasági szerződés (alapító okirat, alapszabály), illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperes vétkes kötelezettségszegése a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható. Az alperes valós gazdasági eseményeken alapuló, lejárt követeléseket egyenlített ki jóhiszeműen, bízva abban, hogy a felperes felszámolása elkerülhető. Az alperes ellen folyamatban volt büntető eljárást megszüntető határozat megállapításai is ezt igazolták.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságjogszabályoknak megfelelő ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 239. § alapján kötelezte a felperest az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdésének b) pontja, (4)-(5) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíj, mint másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltség megfizetésére. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdésén, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.

A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján történt.

Budapest, 2010. november 30.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő